

Bí mật yêu

"Tại sao lại phải lén lút? Tại sao những cô gái bên cạnh mày đều yêu mến mày, nhưng tại sao họ lại phải giấu? Mày và họ đều có quyền tự do bên nhau mà?"

Nó chỉ nhìn thẳng vào không trung đen ngòm mà không hé một lời.

"Tại sao vậy? Mày không tin tao sao? Mày biết không, tao để ý thấy tụi con gái cứ viết tắt tên mày trong danh bạ, nhưng mỗi lần nhắc tới mày là tụi nó vui trông thấy. Còn nữa, có hôm tao thấy mày đi với một con trong đám đó. Nhưng tao lại có cảm giác như hai đứa mày đang chạy trốn vậy. Tình yêu kiểu quái gì thế?"

Nó ngóc đầu nhìn tôi vẻ ngạc nhiên, tuy nó không nói nhưng tôi biết nó muốn hỏi "Sao mày biết?"

Tôi biết tổng nó. Thắng bạn của tôi, Thắng, mười chín tuổi, da trắng, kính cận, cao ráo, thích vẽ vời, và ca hát. Nó học cũng khá. Có học kỳ hạng ba, có khi hạng năm, nhưng thỉnh thoảng cũng hạng mười lăm. Chỉ cần một cái búng tay gãy cây guitar của nó thôi thì không biết bao nhiêu cô nàng hờn hờn ngồi nghe. Tính từ lúc học phổ thông cho đến khi trở thành một sinh viên đại học Kiến trúc năm hai, nó đã có khoảng mười mấy cô bạn gái rồi. Nhưng khác ở chỗ là lúc đó nó công khai tất cả, nhưng bây giờ lại phải bí mật như vậy.

Tôi và Thắng là bạn từ nhỏ nên tôi rất hiểu nó. Nó thầm yêu một cô giáo trong trường nhưng không dám thổ lộ. Nó tìm những cô bạn gái để nguôi ngoai nỗi cô đơn đang đeo đuổi nó thôi. Tôi cố moi hết ruột gan nó ra chỉ mong nó nhẹ lòng đi, nhưng nó cứng đầu quá.

Thắng thầm yêu cô Thi, giáo viên dạy môn lịch sử kiến trúc. Cô giáo ba mươi hai tuổi này có một ánh nhìn trầm buồn, nhưng khi cô hướng tia nhìn đến ai thì người đó lại có cảm giác một nội lực bên trong làm cho họ phải nhún mình. Mái tóc ngang vai lúc nào cũng ở đúng vị trí, không lòa xòa như mấy nàng sinh viên nhí nhảnh. Cô Thi cao chừng một mét sáu mươi, và hay mang giày cao ba phân. Mỗi khi cô bước đi, đôi giày chỉ vang lên vài nhịp gõ khe khẽ. Ngực ưỡn, lưng thẳng, đôi môi ít cười. Ngón tay áp út trái chưa đeo nhẫn. Thế nhưng cô Thi có cái duyên lạ. Dù rằng cô không nói nhiều ngoài bài vở trên lớp, nhưng từng cử chỉ làm cho sinh viên bị cuốn hút. Mỗi khi cô đưa tay cầm bút viết bảng, những ngón tay thon thả giờ từng trang giáo án, hay khi cô phân tích lối xây dựng của người La Mã vào thế kỷ mười chín luôn làm cho sinh viên mê mết lắng nghe. Cô Thi cũng y như một công trình kiến trúc vậy, càng cổ bao nhiêu, càng đẹp bấy nhiêu.

"Mày có thể nói ra cảm xúc của mày mà." Tôi tiếp lời.

"Không được!"

"Sao vậy?"

"Tao không biết."

"Nếu mày không nói thì mày sẽ hối hận. Mày không thể cứ để tình trạng này kéo dài hoài được. Chưa kể mày làm bao nhiêu đứa con gái hy vọng rồi lại thất vọng. Mày làm vậy là quá đáng lắm."

"Tao quá đáng chỗ nào chứ?" – Thắng vùng ra khỏi giường.

"Mày biết rõ mấy đứa đó thích mày, mà mày có để ý gì đến người ta đâu. Vậy thì mày hẹn hò, đi chơi với tụi nó làm gì? Mày làm vậy tụi nó buồn lắm biết không?"

"Mày rành quá hả?"

"Tao biết vì con Mai nó đến khóc với tao, mày biết chưa?"

Thắng đỏ mặt, im lặng. Tôi được nước xông lên:

"Mày có biết mày đang dần trở thành một thằng sở Khanh không? Nếu mày cứ tiếp tục như vậy thì mày sẽ không còn bạn bè gì nữa đâu, kể cả tao." Tôi dừng lại ít lát.

"Tao biết mày có tình cảm với cô Thi. Mày đi gặp cô đi. Như vậy sẽ tốt cho mày đó."

Tối đó, tôi nằm giường tầng trên mà cứ nghe tiếng sột soạt của tầng dưới. Thắng thức trắng đêm hôm đó.

Hai tuần sau, lớp chúng tôi được thông báo nghỉ môn cô Thi. Dĩ nhiên cả lớp la ó vui mừng vì tin đó, trừ Thắng.

Tiết học kế lại được nghỉ. Tuần kế, nghỉ.

Rồi bỗng lớp trưởng gửi email cho cả lớp báo rằng môn Lịch sử kiến trúc sẽ có người dạy thế cô Thi cho đến hết học kỳ.

Thằng bạn cốt của tôi như người mất trí. Nó lơ ngơ nhìn mây nhìn gió. Đồ án thì nguệch ngoạc cho có, bài tập không nộp tới, thậm chí nó nghỉ học khá nhiều giờ. Những đứa con gái hay đi chơi chung với nó cũng bị nó lờ đi. Tôi nói gì cũng không còn lọt vào lỗ tai của nó nữa.

Gần một tháng sau, Thắng lại thay đổi.

Nói im lặng hơn, đi học lại đều đặn, những bài tập dang dở nó thức hôm thức đêm để làm lại hết. Nó không còn điệu đà nữa, chỉ mặc quần áo trắng hoàng đến lớp hay ra ngoài thôi. Điện thoại của nó cũng không còn leng reng tin nhắn như xưa. Và còn một sự thay đổi nữa làm tôi chú ý là nó hay biến mất lúc năm giờ chiều và quay về ký túc xá lúc tám giờ tối mỗi ngày.

Lúc trước nó đi chơi với những cô nàng thì ít lắm cũng mười một giờ mới về. Nó hay leo rào về phòng vì ký túc xá đã đóng cửa lúc mười giờ đêm. Có hôm nó không vào được phải ngủ nhờ phòng trọ cũng những đứa bên ngoài. Vậy mà giờ đây đúng chín giờ là Thắng bắt đầu ôn bài và học hành nghiêm túc. Tôi hỏi thì nói trả lời: "Tao đi làm thêm."

Tất cả thầy cô đều đánh giá thằng bạn cũng phòng của tôi thông minh, nhưng lười biếng. Chính vì thế điểm số dù ở top mười nhưng không bao giờ leo lên được hạng nhất. Nó ý lại khả năng của mình, chỉ cần quét quét điểm cũng tám chín rồi. Thắng cũng nói nó không cần điểm mười làm chi. Cái tính bất cần đó không đưa nó lên cao, nhưng cũng giữ nó ở một vị trí trung trung.

Sắp kết thúc năm hai, nó lật đật rà lại điểm số và so sánh với mọi người.

"Chắc, năm rồi tao học tệ quá!" – Nó nhăn mặt khi nhìn bảng điểm trên máy tính.

"Ừ!" – tôi cụt ngủn đáp.

"Lần này tao phải hạng nhất mới được."

"Ừa. Lúc trước mày đâu có muốn vậy, sao bây giờ lại kiên quyết dữ thế!" – giọng tôi hơi mỉa mai.

"Vì có người muốn tao học tốt."

"Ai? À, mày tính xin xỏ ba mẹ mày cái gì nữa chứ gì?"

Nó im lặng rồi cười khẩy.

Quả thật, học kỳ đó nó hạng nhất. Thắng vừa được tuyên dương ở khoa, vừa được trao học bổng khuyến khích cho học kỳ một của năm sau.

Hôm nhận học bổng, nó bảo sau chín giờ sẽ đi cả phòng một bữa. Ấy nhưng cả đám chờ mãi mà không thấy nó đâu, liên lạc cũng không được.

Tối hôm sau, nó thất thểu về phòng. Mặt mày phờ phạc xanh xao, quần áo nhăn nheo, mắt đỏ hoe. Vừa tới giường, nó ngã cái đùng, nằm im ru. Chúng tôi lo lắng hỏi han đủ thứ mà nó không trả lời trả vốn.

Tôi lo lắng quá nhưng không biết làm gì hơn. Mắt cố nhắm lại để cơn buồn ngủ kéo đến. Rồi tôi nghe tiếng thúc thít. Tiếng ấy càng lúc càng lớn. Nghe cứ rờn rợn, con co quắp người lại để đỡ sợ. Cái tiếng ấy như không thể dồn nén được nữa, nó vỡ òa.

Thắng khóc.

Tôi lật đật ngồi dậy, xuống xem bạn bị như thế nào.

Thắng đau đốn, quần quai. Nó khóc như một đứa trẻ thơ đòi mẹ.

Cô Thi mất rồi.

Cô bị bệnh ung thư cổ họng. Mặc dù phát hiện sớm, nhưng khi tiến hành xạ trị, cô bị sốc thuốc.

Khi có thông báo thay đổi giáo viên, Thắng đi hỏi khắp nơi để biết nguyên nhân và tìm đến nhà cô. Cô Thi chỉ có một mình. Chính nó là người chăm sóc cô từ năm giờ đến tám giờ tối. Cô cũng là người khuyên răn nó nên cố gắng học hành.

Cô Thi đi rồi, Thắng đốn đau trăm ngã.

Nó gục đầu vào gối, để cho những cảm xúc thật sự trào ra.

Tôi bước ra ngoài nhìn lên bầu trời đêm. Hôm nay trời tối quá, sao chỉ có một ngôi sao duy nhất tỏa sáng thế kia?